

„Isten a szeretet küldetésére szánt minden embert, és úgy teremtette meg az ember szívét és lelkét, hogy belé lehelte a szeretetet, a Szeretetet, aki Ő saját maga. Isten a megváltásban elvetette a szeretet kegyelmének magjait az ember szívébe.

És ezt a küldetést szánta nekünk. Rendkívüli, vagy mindennapos?

Apró, kicsi, észrevétlen tettek ezek? Vagy hatalmasok, csodálatosak?

Mindennaposak a szeretet művei, aprók, észrevétlenek, mégis csodák,

mégis az Istentől nekünk adott, valóban szent, magasztos küldetés, csak észre kell vennünk őket.

Észre kell vennünk a szívünkben Isten indításait. Ő mozdítja meg a lelkünket.

Észre kell vennünk Isten jelenlétét mellettünk, életünk pillanataiban.”

Évközi 4. vasárnap

Jer 1,4-5. 17-19
1Kor 12,31-13,13
Lk 4,21-30

Az ószövetségi olvasmányban ma Jeremiás próféta meghívását halljuk.

Isten kiválasztja magának a prófétát, jól ismeri Őt, hiszen Ő alkotta meg.

Úgy teremtette, hogy alkalmas legyen arra a feladatra, amelyre szánta.

És amikor rá ruházza a próféta feladatát, akkor erőt is ad hozzá.

Erős oszloppá, ércfallá teszek téged - mondja.

A gyenge embernek az erősek, a hatalmasok előtt kell majd elmondania Isten szavát.

De ne rettenj meg tőlük, hiszen veled vagyok - mondja az Úr - és megszabadítalak.

Isten feladatot ad, és a feladathoz erőt is, sőt Ő maga is odaáll mellé, akire a feladatot bízta.

Az evangéliumban Jézus történetéből azt a részletet halljuk,

amikor Ő ott van Názáretben és úgy áll a hazájabeliek színe előtt, mint Isten prófétája.

Ő fölkent engem - mondja - és azért küldött, hogy hirdessem az evangéliumot, tegyem meg az üdvösség csodálatos tetteit.

Isten rá bízta az üdvözítést, és Jézus ezt a feladatot teljesíti.

A názáretiek azonban szeretnék kisajátítani maguknak, és kényük-kedvük szerint fölhasználni:

Tegyél csodákat nekünk!

Jézus azonban Isten tetteit műveli, Isten akaratához igazodik,

ezért nem teljesíti a názáretiek kívánságát még akkor sem, ha emiatt haragra gerjednek,

kivezetik a városból, és a szakadék szélére állítják Őt, hogy letaszítsák a mélybe.

Jézus nincs egyedül, Isten valóban Vele van.

És ezért a történet ezekkel a szavakkal fejeződik be: Jézus áthaladt közöttük és ment tovább.

Ment azon az úton, amelyre Isten küldte. Bejárta Galilea falvait és városait, és mindenütt hirdette az Isten evangéliumát, mindenütt megtette az üdvözítés műveit.

Íme, a próféta küldetése, íme, Jézus küldetése.

És mindkettőnél a szilárdság, Isten rájuk bízott feladatához való hűség, és Isten hűsége, Isten segítsége, aki vele van, és megszabadítja.

Vajon ránk vonatkozik-e ebből a két történetből valami?

Vajon bennünket szánt-e Isten különleges feladatra,

és a feladathoz Ő adott-e nekünk különleges erőt?

Szent Pál apostol a szentleckében a szeretetről beszél:

A szeretet türelmes, a szeretet nem kérkedik, a szeretet nem gerjed haragra, azt keresi, ami másoknak kedves.

Íme, a mi életünk, Istentől adott feladatunk: a Szeretet prófétái vagyunk.
Isten erre teremtett mindannyiunkat.

A próféta szavai reánk is érvényesek: Már anyád méhétől ismertelek, és én alkottalak meg,

arra a küldetésre formáltalak, amelyet neked szántam.

Isten a szeretet küldetésére szánt minden embert, és úgy teremtette meg az ember szívét és lelkét,

hogy belé lehelte a szeretetet, a Szeretetet, aki Ő saját maga.

Isten a megváltásban elvetette a szeretet kegyelmének magjait az ember szívébe.

És ezt a küldetést szánta nekünk. Rendkívüli, vagy mindennapos?

Apró, kicsi, észrevétlen tettek ezek? Vagy hatalmasok, csodálatosak?

Mindennaposak a szeretet művei, aprók, észrevétlenek, mégis csodák,

mégis az Istentől nekünk adott, valóban szent, magasztos küldetés, csak észre kell vennünk őket.

Észre kell vennünk a szívünkben Isten indításait. Ő mozdítja meg a lelkünket.

Észre kell vennünk Isten jelenlétét mellettünk, életünk pillanataiban.

Ott áll Ő, valóban ott van minden szelíd szó születésekor.

Ott van Ő minden simogató mozdulatnál, ott van az Isten minden békességnél, és indít bennünket, hogy ragyogjon föl a Szeretet fénye.

Egy apró sugár? Isten szemében végtelen, örökké megmaradó érték.

Minden szeretet megmarad, minden szeretet örök, mert Isten adta nekünk, mint romolhatatlan drága kincset, és Isten őrzi meg őket.

Mert Isten velünk együtt műveli a szeretet tetteit,

és Ő örökkévaló, Ő nem veszít el önmagából semmit soha.

Isten, az Örök Szeretet a mi szeretetünkkel egygé olvadottan él, éli a mi életünket.

Vagy mondhatjuk így talán: arra választott ki minket, hogy mi az életünket

Őbenne élhessük le,

Őbenne, az örök és végtelen, tündöklő Szereteten. És ez az életünk, ami valóban szeretet.

A szelíd szavak, a béke, a türelem, az irgalom, az áldozatosság, - ez a mi valóságos életünk.

Istenben éljük ezt az életet, és ezért örökre megmarad. Ezen az úton pedig, mint a szeretet prófétái rendíthetetlen erővel megyünk előre mindenütt jót cselekedvén,

ahogy tette Krisztus az Ő küldetése útján. Ezen az úton érkezünk el a végtelen Szeretethez.

És amikor odaérünk, úgy fogjuk megismerni Őt, ahogyan Ő ismer már most minket.

Akkor színről-színre fogjuk látni a Szeretetet,

és mi magunk, mint a szeretet élete, be is mehetünk az Örök Szeretembe,

és Istenben fogunk élni mindörökre.

Ámen.